דיקא נמי דכתיב . קרית לחבריתא כי מצחני בכלב לית קיימ כדכתיב בשמואל "מלך" הקניז־מלכך ביתו ומגידולין של קנן : עזובה שכבל עזובה . שמתחילה מולנים היתה כדקאי לה הכא ירישום ולקמן קאי לה נמי חלחה ועזובה שנעזובה כל כחורי ישראל מליצה חוכה : והא מיבסר נסבה . כדכתיב ותמת עזובה ויקח לו וגו' חלמת ליתניה הולי : נסם שמים . כגון זו שהיתה חולה ונסחה נסם שמים שנבדק בלחיה מהרן ומתה וכלה חותם נהיקים ורוב בניס דומין לחם חם בב"ב בים טחנין (דף ק.) : לירושת . בלי חותר לחמוחת ממחת חוליס סיחה ירקרקת : בוטים . חלו שמות חורה חור בעלה שבחלה ועשחה מבוזה כשחר יפוסי דיקא נמי דכתיב "הקניז" ש"מ "עזובה" זו מרים* ולמה נקרא שמה 'עזובה' שהכל עזובה מתחילתה, הוליד והלא מינסב רחוד נסיב לה? א"ר יוחנן כל הנושא אשה לשם שמים מעלה עליו הכתוב כאילו ילדה, "ירושות" שהיו פניה דומין ליורשות "ואלה בניה" אל תקרי בניה אלא בוניה "ישר" שישר אף עצמו "שובב" ששיבב את יצרו "וארדון" שרדה את יצרו ואיבא דאמרי על שהיו (פניה) דומין לורד ולאשתו אבי תקוע היו שתי נשים חלאה ונערה "אשתו" זה בלב ולמה נקרא שמו אשתו; שהשתרו פניו בתעניות "אבי" שנעשה לה כאב, "תקוע" שתקע את לבו לאביו שבשמים, "היו שתי נשים" נעשה מרים כשתי נשים "חלאה ונעורה" לא חלאה ונערה הוא אלא בתחילה חלאה ולבסוף נערה ובני חלאה צרת וצלר ואתנן; "צרת" שנעשית צרה לחברוחיה "צלר" שהיו פניה דומין בצדרים "אתנן" שכל הרואה אותה מוליך אתנן לאשתו. ויצו פרעה לכל עמו א"ר יוסי בר' חנינא אף על עמו גזר ואמר ר"י בר' חנינא שלש גזירות גזר: בתחילה "אם בן הוא והמתן אותו" ולבסוף "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו" ולבסוף אף "על עמו גזר, "וילך איש מבית לוי" להיכן הלך? אמר רב יהודה בר זבינא שהלך בעצת בתו תנא עמרם גדול הדור היה כיון (שראה שאמר) פרעה הרשע כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו אמר-לשוא אנו עמלין עמך וגירש את אשתו עמדו כולן וגירשו את נשותיהן אמרה לו בתו: אבא קשה גזירתך יותר משל פרעה: שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ואתה גזרת על הזכרים ועל הנקיבות, פרעה לא גזר אלא בעוה"ז ואתה בעוה"ז ולעוה"ב, פרעה הרשע ספק מתקיימת גזירתו ספק אינה מתקיימת, אתה צדיק, בודאי שגזירתך מתקיימת שנאמר "ותגזר אומר ויקם לך" עמד והחזיר את אשתו עמדו כולן והחזירו את נשותיהן "ויקח" "ויחזור" מיבעי ליה? א"ר יהודה בר זבינא שעשה "לו" מעשה ליקוחין: תושיבה באפריון ומרים מרקדין לפניה ומלאכי השרת אומרו "אם הבנים שמחה" את בת "לוי" "אפשר בת מאה ושלשים שנה הויא וקרי לה "בת"? א"ר חמא בר' חנינא יוכבד שהורתה בדרך ולידתה בין החומות שנאמר "אשר ילדה אותה ללוי במצרים: לידתה במצרים ואין הורתה במצרים? א"ר יהודה* שנולדו בה סימני נערות "ותהר האשה ותלד בן" "והא תנא מעברא ביה תלתא ירחי מעיקרא" א"ר יהודה בר זבינא מקיש לידתה להורתה מה הורתה שלא בצער אף לידתה שלא בצער מכאן לנשים צדקניות שלא היו בפיתקה של חוה "ותרא אותו כי טוב הוא" תניא ר"מ אומר טוב שמו ר' יהודה אומר טוביה שמו רבי נחמיה אומר הגון לנביאות אחרים אומרים נולד כשהוא מהול וחכמים אומרים בשעה *שנולד משה נחמלא הבית כולו אור: כתיב הכא "ותרא אותו כי טוב הוא" וכתיב התם "וירא אלהים את האור כי טוב" "ותצפנהו שלשה ירחים" דלא מצו מצרים אלא משעה "דאורה" והא תנא מעברא ביה תלתא ירחי מעיקרא, ולא יכלה עוד הצפינו, אמאי תצפניה ותיזיל? אלא כל היכא דחזו שמעי מצראי דמחיליד ינוקא ממטו ינוקא התם כי היכי דלישמעינהו "ומעלי (בהדיהו) דכתיב "אחזו לנו שועלים שועלים קטנים וגו', "ותקח לו תבת גומא" מאי שנא גומא? א"ר אלעזר *מיכן לצדיקים שממונם חביב עליהן יותר מגופן וכל כך למה? לפי שאין *פושטין ידיהן בגזל רבי שמואל בר נחמני אמר דבר שיכול לעמוד 'בפני דבר רק ובפני דבר קשה', "ותחמרה בחמר ובזפת" תנא חמר מבפנים וזפת מבחוץ כדי שלא יריח ריח רע "ותשם בה את הילד ותשם בסוף "רבי אלעזר אומר ים סוף "רבי שמואל בר נחמני אמר אגם

אחרים אומרים טלד כשהוא מהול. ומקשים מדקאמר ר"מ מוב שמו מכלל דלחחרים לא הוי ר"מ וכבלחי הוריות (דף יג:) חמר דלמקום לר"מ לחחרים וכפ"ק דכרכות (דף ס:) בגמרל מחימי קורין שמע בשחרית (ד) לפלינו ר"מ ולחרים וח"ל מלחה בקונטרס גרסת שמועות שקיבל מליעזר בן לנטיה קבעוס בשם לחרים מפני שהיה שמו לחר לכל שלר שמועות קבעוס בשמו ולל מסחברל דהל לרבי נחן לחסקו ים לומרים ולית לך שכל שמועותיו קבעו כך ולר"מ נמי עבו כיולל בו מלל גרלה ללחחר דלחסקוהו לחרים חזר בו ולחמר טלד כשהוא מהול וכן בפ' קמל דכרכות* :

הכור מכחון וזפת מבפנים . פירש רבי בשם ר"ש בר קלונימוס זה וזה כלחון שהיבה והחמר היה מכסה לת הזפת לבל מבחון לל יזפפה שלל יבינשו כי הגומל דומה לקנה היולר: ולל יבחיב החיבה בחון קנה היולר: בשבילי

אגם בגר דין שלה ושמר גזירות קלנהה דעלמן ושרין : הגון לנביחות . רלחה ברוח הקודש שעחיד [להיות הגון] לנבואה : ולפלפהו שלשה ירחים . שלשה חדשים יכלה להסיפו שלל הלכו האלרים לבדוק לחריה שלל לסוף חשעה חדשים מהחזירה ושל הוה מיעברל ביה חלחה ירחי מעיקרל ומהכל נפקל לן : למחי חלפיה ותיזיל . מלחר שנפון במסחרים היה כדכתיב ותפפהו מה יש לה לדלג : ומעני הכא . ולוטען שם ולרך לינוק כשנשמע קול חינוק חבירו : לחזו לט שועלים . בת קול חומר למי סיס לחזו לט שועלים הקטנים (ג) [המחבלים] לת הכרמים בהיותם סמוכר בעוד הפרי קטן : שחביב עליהן ממונן . שדמיו מועטין ושל פי שניה משחמר גופו יוסר בשל עלים שקטים ושוקים : דבר רק . כגה הוא משחמר יפה מן הכל לפי שהדבר הקשה כשהוא מוליכין לחוחו בחזקה (ג)זבוב נקרל [הוא] ניקוב ומכבר הכל דבר [קל] נחקל ונזדקר (בחב) לחחוריו : ריח רע . של זפת :

פסוקי השי"ם

[ג"ל פרי . יחכ"ן]

[ם"ע שבכחלם]

* כחגך כחוב ג"כ

[ג"ל חחלת הב"ח]

(ל) רש"י ד"ה כח מלה זכו' לח יוכבד כבר כיבה : (ב) ר"ה לחחו יכו' מקשים שהיו כך וכו' ושוע נחקל בלחן הוה לישוף ובבר לחל דבר כך מחקל ומדקר לשמרין : (ך) חוס' ד"ה לחחרים וכו' שלנינו ר"ח. ב"ב דין בב"ב דף קנ שף ב' בשם' ד"ה מלך ר"ש שם חילל קשנחל ז :

* חוחל"ם

[ג"ל שנור . כ"ע בפ"ק]

[ג"ל ישב וכ"ל כילפף וכפ"ק]

[ג"ל קכ.]

[ג"ל קכ- * כ"ל כחגך כחוב ג"כ כחיב חוחל"ם]

[נפ"ק בר ובירם]

[נושכ (דף יג) ל"ל חשה ל"ל כחיב]

[שמות ג שם]

[ג"ל דף קכ:]

[שלין נלל]

[שכנדרין שם:]

[ג"ל וכף]

גליון השי"ם

רשי"י ד"ה שכינה שם עלמו פ' וכ"ל קרי ביה מרל . דש"ל ד' יח :

[וע' חוס' שם ס: ד"ה לחרים וע"ש חוס' ע"ז סה: וחוס' כ"ל פח: ד"ה ור"ל]

[ג"ל חחלר כך וכ"ל כילפף וכפ"ק]

[שם"ח ניקח חשה בת לוי]